

LASERDISKEN

Prinsensgade 38, 9000 Aalborg - Telefon 98 13 22 22 - Telefax 98 11 49 59 - e-mail: hk@laserdisken.dk

Aalborg, 23. august 2013

Appellantens processkrift vedr. hjemvisning til byretten

Vestre Landsret, 14. afd.
Sag nr. V.L. B 1927-2013

Laserdisken
v/Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 38
9000 Aalborg

mod

Foreningen af Danske Videogramdistributører
c/o advokat Johan Schlüter
Højbro Plads 10
1200 København K

som mandatar for

Egmont Film A/S,
Walt Disney Studios Home Entertainment A/S,
Nordisk Film Video A/S,
Paramount International A/S,
Sandrew Metronome Danmark A/S,
Scanbox Entertainment A/S,
SF Film & Video A/S,
Universal Pictures Danmark ApS

og

Warner Bros. Entertainment Danmark ApS

Nærværende processkrift vedrører alene påstandene om hjemvisning.

LASERDISKEN

Introduktion

Denne ankesag angår byrettens dom i to justificationssager. Dommen vedrører et forbud, der blev nedlagt mod mig den 19. januar 2007, og en bevissikring, der bl.a. omfattede mine regnskaber, som uden forudgående varsel blev gennemført den 29. november 2005 i min butik.

Bevissikringen blev gennemført, uden at indstævnte og fogedretten havde bemærket, at den angivne rekvisitus hverken ejede min butik eller var ansvarlig for de anfægtede handlinger. I stedet for at respektere mine indsigelser forsøgte indstævnte og fogedretten at reparere på det manglende retsgrundlag med en efterfølgende rekvisition, der blev behandlet på et retsmøde den 11. december 2006. Denne usædvanlige manøvre er justificationssagens hovedtema.

Der er strid om fortolkningen af regional konsumtion jf. ophavsretslovens § 19, og her bedes retten iagttage, at rekvisitionen er støttet på en *anden* fortolkning end den, indstævnte lagde til grund under det lovforberedende arbejde i 2002, og som jeg i god tro agerede efter.

De overordnede temaer

1. Overordnet vedr. påstandene om hjemvisning	3
2. Sagsfremstilling vedrørende bevissikringen	4
3. Tvivlen om ophavsretslovens fortolkning	5
4. Min håndtering af tvivlen: Fred og en regulær retlig undersøgelse	6
5. Indstævntes håndtering af tvivlen: En fælde og et bagholdsangreb	7

Gennemgang af fejl og mangler

6. Byrettens håndtering af sagen	8
7. Fejl og mangler i byrettens sagsfremstilling	9
8. De manglende faktiske omstændigheder vedr. indstævntes påstand 2	11
9. Særligt om “101 Dalmatians II: Patch’ London Adventure”	16
10. De manglende faktiske omstændigheder vedr. indstævntes påstand 3	18

Byrettens adfærd

11. Selvmodsigelse om bevissikringen	20
12. Inddragelse af retssagen mod Laserdisken ApS	21
13. Forskellen på kæremål og justificationssager	21
14. Retssystemets rangorden	22
15. Forskellen på sagsforberedelse og domsafsigelse	22
16. Forskellen på piratkopier og lovlige udgivelser	22
17. Forskellen på ophavsmænd og producenter	22
18. Fogedforbuddets formål	23
19. Anmodningen om en uvarslet fogedforretning	23

Relevant lovgivning

20. Grundloven	24
21. EF-traktaten	24
22. Den Europæiske Menneskeretskonvention	24

Sammenfatning

23. Sammenfattende anbringender vedrørende hjemvisning	25
24. Den simple og rigtige løsning	26

LASERDISKEN

1. Overordnet vedr. påstandene om hjemvisning

Sagen indeholder fire vigtige spørgsmål, ét om bevissikring og tre om fortolkningstvisten.

1. Kan der reparereres på en bevissikring, der er gennemført uden en retskendelse?
2. Kan der ses bort fra en lovs forarbejder, når loven skal fortolkes?
3. Kan der ses bort fra EU-retten, når en EU-gennemførelsesbestemmelse fortolkes?
4. Skal man belønnes for at gå til fogedretten med en konstrueret tvist?

Byretten har set bort fra alle disse spørgsmål og frasorteret alle faktiske omstændigheder, der vedrører disse spørgsmål. Derfor bør sagen hjemvises til byretten til *realitetsbehandling*.

ad 1)

Det fremgår ikke klart af dommen, at sagen skyldes, at fogedforretningen den 29. november 2005 savnede det fornødne retsgrundlag, og at sagen er en justifikations sag af indstævntes og fogedrettens forsøg på at rette fejlen retrospektivt med en senere rekvisition og kendelse.

ad 2)

Det er et faktum, der uddybes senere i processkriftet, at jeg agerede efter den fortolkning af lovforslaget, som advokat Johan Schlüter på vegne af indstævnte forklarede Kulturudvalget under det lovforberedende arbejde i efteråret 2002. Min adfærd skyldtes ønsket om at undgå en strid med indstævnte, mens tvivlen om virkningen af regional konsumtion blev undersøgt ved EU-domstolen. Johan Schlüters fortolkningsbidrag er slet ikke medtaget i dommen.

Ad 3)

Tvivlen om fortolkningen af ophavsretsloven blev undersøgt af byretten ved dommer Ole Højer i en sag mellem mig og kulturministeriet. Han konkluderede i en henvisningskendelse, at dette spørgsmål vedrører fortolkning af EU-lovgivning i forhold til national ret, men byretten har i nærværende sager set bort fra lovens oprindelse og hele den EU-retlige problematik.

Ad 4)

Fogedforretningen er baseret på et overraskelsesangreb, der udelukkede mig fra at redegøre for indstævntes oprindelige fortolkning før fogedforretningen. Det fremgår af dokumentationen, at advokat Niels Bo Jørgensen ventede 2 år og 244 dage med at reagere på min orientering om den forestående parallelimport, og at et dokumenterbart forbud havde været tilstrækkeligt til at undgå parallelimport, hvis det var medlemmernes ønske. Da han endelig reagerede var det på grundlag af en *anden* opfattelse af ophavsretslovens fortolkning.

For så vidt angår de konkrete påstande fra sagen ved byretten, har jeg appelleret fire af dem. De tre af påstandene hidrører fra indstævntes rekvisition til fogedretten af 5. oktober 2006. Den fjerde påstand er indstævntes tillægspåstand om erstatning og vederlag.

Rekvisitionens påstand om beslaglæggelse af mine film blev ignoreret af fogedretten, angiveligt fordi "problemet" allerede blev "løst" året før, mens indstævntes oprindelige påstand om bevissikringens gyldighed blev frafaldet igen i justifikationssagen. Byretten har afvist at behandle de to påstande, selvom de er omfattet af rekvisitionen og aldrig er stadfæstet.

Byretten har formelt forholdt sig til de to sidste påstande, men har i den forbindelse set bort fra både den fremlagte dokumentation og den relevante lovgivning. Det er rettens opgave at tage stilling til fakta og forholde sig til lovgivningen. Da retten ikke har gjort det, begæres de to påstande hjemvist til *realitetsbehandling* ved byretten.

LASERDISKEN

2. Sagsfremstilling vedrørende bevissikringen

Sagerne BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007 er justifikationsager efter fogedrekvisitionen af 5. oktober 2006. Det angivne formål med rekvisitionen er at undgå enhver tvivl om, at jeg er omfattet af kendelserne mod Laserdisken ApS (**bilag T3, ekstraktens side 157**).

Den tvivl var indstævnte alene om, og den ophørte med indstævntes proceserklæring den 28. marts 2007 (**bilag H3, ekstraktens side 126**).

Da indstævnte alligevel fastholder anvendelsen af det bevissikrede materiale, er sagens reelle spørgsmål, om fogedforretningen, der blev gennemført uden det fornødne retsgrundlag, kan repareres retrospektivt med en rekvisition og en kendelse, der er fremsendt hhv. afsagt, *efter* at den skadelidte har protesteret og anmodet om at få det ulovligt bevissikrede materiale tilbageleveret.

Sagsfremstillingen for byretten

Byretten har slet ikke forholdt sig til de faktiske omstændigheder, som advokat Henrik Karl Nielsen på mine vegne redegjorde for allerede i svarskriftet den 28. december 2007:

“Denne sag vedrører en bevissikring, der fandt sted den 29. november 2005 i sagsøgtes lokaler. Bevissikringen blev gennemført, uden at der forelå en rekvisition mod sagsøgte, og uden at der efterfølgende blev anlagt sag mod sagsøgte indenfor den i retsplejelovens § 653 c foreskrevne frist. Som advokat for sagsøgte anmodede jeg følgelig ved brev af 25. september 2006 fogedretten om at tilbagelevere det indsamlede materiale.

Fogedretten undlod at besvare anmodningen, men tillod sagsøgerne efterfølgende at indsende en rekvisition vedrørende det materiale, der var indsamlet den 29. november 2005. På et retsmøde den 11. december 2006 udleverede fogedretten det indsamlede materiale til sagsøgerne. Retten i Aalborg modtog først en stævning i sagen vedrørende bevissikringen den 5. januar 2007.

Det er sagsøgtes opfattelse, at fogedretten på tidspunktet for rekvirenternes rekvisition i oktober 2006 ikke var i lovlig besiddelse af det under den 29. november 2005 gennemførte bevissikring indsamlede materiale, og at sagen reelt handler om at omgå retsplejelovens regler med henblik på at få adgang til det ulovligt indsamlede materiale.”

Den Europæiske Menneskeretskonvention og begæringen om henvisning

Allerede i svarskriftet blev Den Europæiske Menneskeretskonvention påberåbt, ligesom sagen blev begæret henvist til landsretten jf. retsplejelovens § 226, stk. 1. Byretten (og landsretten) afviste at henvise sagen til landsretten i første instans, men det fritager ikke byretten fra at forholde sig til problemstillingen, som den er beskrevet i svarskriftet:

“Der ses ikke at foreligge relevant retspraksis fra sammenlignelige sager. Nærværende sag begæres derfor henvist til Vestre Landsret i medfør af retsplejelovens § 226, stk. 1, idet der foreligger et generelt lovfortolkningsspørgsmål i relation til retsplejelovens bestemmelser om gennemførelse af bevissikring, ligesom sagen involverer spørgsmål om Den Europæiske Menneskeretskonventions art. 6 og 8.

3. Tvivlen om ophavsretslovens fortolkning

Kulturministerens påstand: EU kræver forbud mod import fra lande udenfor EU

Den egentlige tvist vedrører ændring nr. 17 i lovforslag nr. L 19 fremsat af kulturministeren den 2. oktober 2002. Ifølge bemærkningerne er ændringen nødvendig for at gennemføre regional konsumtion jf. infosoc-direktivets artikel 4. Som loven er formuleret, må et eksemplar af et værk ikke spredes, medmindre det er købt i EØS-området (**bilag G5, ekstraktens side 261**).

Og sådan blev det opfattet af Folketingets medlemmer (**bilag I5, ekstraktens side 265**).

EUs påstand: EU tillader ikke hindringer mod import fra lande udenfor EU

Efter infosoc-direktivets vedtagelse holdt EU-kommissæren for konkurrence, Mario Monti, en tale om import af dvd-plader fra USA. Han kritiserede DVD-systemets regionalkoder, fordi de kunstigt afholder EUs forbrugere fra at købe importerede DVD-plader fra andre regioner. Han sagde, at EU ikke tillader et system, der gør det muligt for firmaer at tage kunstigt høje priser i EU, eller som fratager EUs forbrugere et frit valg (**bilag F5, ekstraktens side 259**).

Det åbenlyse misforhold mellem kulturministeriets og EUs opfattelse

Hvis infosoc-direktivet forbyder import fra USA, som kulturministeriet påstod, kunne Mario Monti ikke svare således. Så havde han henvist til direktivet og påpeget, at EU har bestemt, at det ikke længere skal være tilladt for EU-borgerne at købe dvd-plader, der er udgivet udenfor EØS-området, og det må EU-borgerne indstille sig på. Men han sagde det modsatte!

Folketingets reaktion på lovforslaget

Samtlige partiers ordførere tog afstand fra importforbuddet under førstebehandlingen i Folketinget (**bilag F5, ekstraktens side 259**). Det gjaldt Kim Andersen (V), Mette Frederiksen (S), Louise Frevert (DF), Carina Christensen (KF), Naser Khader (RV) og Pernille Falcon (EL), der meddelte, at EL ville fremsætte et ændringsforslag, der fjernede ændring nr. 17.

Den offentlige debat

Jeg startede debatten med pressemeddelelsen den 21. oktober 2002 (**bilag H5, ekstraktens side 264**), hvor jeg advarede mod forslaget begrænsninger af kulturudbuddet i Danmark. Kritikken i Folketinget blev delt af Berlingske Tidende i artiklen "*Det kulturelle jerntæppe*" (**bilag J5, ekstraktens side 272**), hvor Jakob Stegelmann kaldte forslaget "*en ny og uhyggelig form for censur, der vil gøre Danmark fattigere, kedeligere og dummere*".

Advokat Johan Schlüter: Opfattelsen er "fejlagtig"

På den baggrund henvendte advokat Johan Schlüter sig på vegne af bl.a. indstævnte til Kulturudvalget og påpegede, at opfattelsen af lovforslaget er "fejlagtig". Han understregede, at det ikke ville påvirke de såkaldte "*smalle udgivelser på såvel film- som musikområdet*". Han skrev, at et forbud forudsætter, at der i importlandet (Danmark) findes en enerettighedshaver, "*som i givet fald kan og vil gribe ind*" (**bilag L5, ekstraktens side 279**) jf. fakta 1 og 3 på side 11.

Kulturministerens reaktion på Johan Schlüters henvendelse

Det fremgår af ministerens svar til Kulturudvalget, at han også opfattede henvendelsen sådan, at specialimporten ikke ville blive berørt (**bilag M5, side 282**) jf. faktum 2 på side 11. Hvis jeg har misforstået Johan Schlüters brev, så har ministeren og jeg misforstået det på samme måde.

4. Min håndtering af tvivlen: Fred og en regulær retlig undersøgelse

På grund af mit kendskab til Mario Montis tale var jeg naturligvis skeptisk overfor påstanden om, at EU forlanger et forbud, der bl.a. omfatter min import af DVD-plader fra USA og Korea. Jeg ønskede infosoc-direktivet undersøgt, og det fik jeg ved at stævne kulturministeriet med påstand om, at loven er ugyldig. Via retssagen kunne direktivet undersøges ved EU-domstolen.

Fredsslutningen med indstævnte

Siden 1992 havde jeg været i strid med indstævnte om udlejning af Laserdiscs. Udlejning var i mellemtiden blevet irrelevant for min virksomhed, og jeg kunne leve med Johan Schlüters fortolkning af lovændringen, fordi den sikrede min specialimport af de film, der ikke udgives i Danmark. Parallelimport af film, der også udgives i Danmark, har sekundær betydning.

Jeg ønskede at afslutte alle stridigheder én gang for alle, så jeg opfyldte de økonomiske krav for at afslutte striden om udlejning (**bilag V1, ekstraktens side 30**), og jeg gik i gang med at identificere de film, som indstævnte "*ville gribe ind over for*", som Johan Schlüter udtrykte det. Det skete via breve og e-mails til advokat Torben Steffensen, der havde repræsenteret FDV i udlejningssagen. Han ville ikke medvirke til en løsning, men foreslog, at jeg gik direkte til de danske rettighedshavere, og han tilsendte mig i den forbindelse FDVs medlemsfortegnelse.

Jeg ønskede ikke, at manglende samarbejdsvilje fra indstævntes side skulle stå i vejen for lovlig specialimport, så på egen regning udviklede jeg et edb-program og et registrerings-system, der gjorde det let for de enkelte medlemmer at undgå parallelimport, hvis de ønskede at forbyde det ("at gribe ind"). Jeg skrev til alle medlemmerne og orienterede indstævntes advokat Niels Bo Jørgensen om, at jeg efter den 17. februar 2003 ville genoptage distribution af film, der ikke var omfattet af et identificerbart forbud f.eks. i form af et brev eller en e-mail.

Resultatet af undersøgelsen ved EU-domstolen

Af de skriftlige indlæg fra Kommissionen og Generaladvokaten, Domstolens retsmøderapport, EU-parlamentets betænkning til direktivet og samtale med Generaladvokaten - og ikke mindst min egen EU-Karnov - blev det klart for mig, at infosoc-direktivet ikke indeholder et forbud mod import, og at begrebet "regional konsumtion" var indført flere år tidligere. Konklusionen er entydig: Regional konsumtion giver *ophavsmænd* en ret til at forbyde import - en ret, som vel at mærke skal udøves/håndhæves i overensstemmelse med EUs konkurrenceregler.

Kulturministeriet ville ikke drøfte sagen, så jeg orienterede Kulturudvalget. Derefter bad Per Clausen (EL) kulturministeren om at bekræfte Johan Schlüters fortolkning jf. svaret af 7. november 2002, men kulturministeriet havde nu indtaget en anden holdning.

Retssagen mod kulturministeriet om ophavsretslovens fortolkning

Derfor anlagde jeg en ny retssag mod kulturministeriet om fortolkningen af ophavsretsloven. På baggrund af processkrifter om den samfundsmæssige betydning for den rette fortolkning og relationerne til retssagen ved EU-domstolen om infosoc-direktivet afgjorde byretten, at sagen har principiel karakter, og den blev henvist til landsretten (**bilag S5, ekstraktens side 300**):

"Den sag, sagsøgeren har anlagt, vedrører spørgsmål om fortolkningen af ophavsretslovens § 19, navnlig i forhold til bestemmelsen i artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (2001/29). Da sagen således vedrører lovforklaring og herunder fortolkning af EU-lovgivning i forhold til national ret, finder retten, at sagen er af principiel karakter, jf. retsplejelovens § 226, stk. 1."

5. Indstævntes håndtering af tvivlen: En fælde og et bagholdsangreb

Jeg vidste, at FDVs medlemmer har forskellige holdninger til parallelimport, idet det afhænger af ejerforholdene. F.eks. havde Paramount både om udlejning og parallelimport sagt, at det var helt i orden, fordi pengene i sidste ende havner i samme kasse, uanset om der sælges en dansk eller en importeret udgave. Paramount ejer selv de nationale distributionsselskaber.

Selskaber som SF Film A/S og Scanbox Danmark A/S er derimod uafhængige danske licenstagere (købmænd), der køber licenser med henblik på at udnytte andre selskabers værker kommercielt i Danmark. De tjener kun penge ved salg af egne udgivelser og har således en interesse i at forbyde parallelimport. De to selskaber forbød parallelimport ved hhv. et brev og en e-mail. Advokat Torben Steffensen lovede at give besked, hvis han fik en tilbagemelding fra de øvrige medlemmer. Både SF Film og Scanbox havde også overfor ham oplyst, at de ikke ønskede parallelimport. Da jeg i over et år efter genoptagelsen af ikke-forbudt parallelimport hverken havde hørt fra Torben Steffensen eller fra de øvrige medlemmer, fik jeg det indtryk, at der var tilfredshed med mine foranstaltninger til at undgå forbudt parallelimport.

Anpartsselskabets ophør

Anpartsselskabet Laserdisken ApS blev oprettet i 1999 for at sikre en fortsat handel, efter at jeg var kommet i klemme personligt pga. udlejningsstriden. Efter forliget i 2003 mente jeg ikke, at det var nødvendigt med de ekstra udgifter, der er forbundet ved at drive et anpartsselskab, så fra 1. juli 2004 overtog jeg igen virksomheden med køb og salg af film.

Bagholdsangrebet

Jeg havde ikke mistanke om, at Torben Steffensen havde undladt at give mig besked om, at der var andre medlemmer, der også ønskede at forbyde parallelimport, før advokat Lars Segato den 29. november 2005 stod i min butik sammen med retsassessor Dorete Bager. Hun meddelte, at hun ville gennemføre en fagedforretning med bevissikring og beslaglæggelse. Hun afviste at høre på mine protester, idet hun henviste til den efterfølgende justifikationssag.

Det viste sig, at forbuds- og bevissikringsrekvisitionen var fremsendt af advokat Niels Bo Jørgensen, som jeg selv havde informeret om den forestående parallelimport. I stedet for at meddele forbud til mig jf. mine breve, havde han ventet i 2 år og 244 dage med at reagere, og han valgte at gå til fogedretten med en anmodning om en uvarslet fagedforretning. FDV kunne på den måde fremstille sagen ensidigt og ukorrekt, uden at jeg fik mulighed for at svare.

Betydningen af formalitetsfejlen

Niels Bo Jørgensen havde angiveligt som dokumentation for parallelimporten fremlagt screenshots af min hjemmeside og en faktura for salget af to film. Det fremgår både af fakturaen og af de fremlagte screenshots, at jeg personligt er ansvarlig for salget, ligesom det fremgår, at der på hjemmesiden oplyses om de udbudte films oprindelse, distributør og regionalkode.

Laserdisken ApS var angivet som rekvisitus, selvom det fremgår af den fremlagte dokumentation, at selskabet *ikke* var ansvarlig for salget. Det kan derfor med stor sikkerhed antages, at rekvisitionen var udfyldt efter korrespondancen fra 2003, og at Niels Bo Jørgensen bevidst havde ventet i næsten 3 år for at konstruere en tvist, som han kunne falde mig i ryggen med.

Det ønskede - og opnåede - resultat

Sådan fik indstævnte rettens *de facto* accept på en fordelagtig, men ukorrekt fortolkning, uden at det gik op for retten, at det netop var formålet med den konstruerede tvist.

6. Byrettens håndtering af sagen

Efter mere end 7 års forberedelse stod byretten i 2013 overfor følgende valg:

1. Den kunne rette fogedrettens fejl og ophæve bevissikringen.
2. Den kunne kvæle fortolkningsproblemet og prøve at lukke munden på mig.

Byretten valgte det sidste, og det fremgår af følgende:

Den påankede doms sagsfremstilling

Dommens sagsfremstilling er fejlbehæftet og indeholder en del citater fra kendelser i en sideløbende sag mellem indstævnte og anpartsselskabet Laserdisken ApS, selvom de faktiske omstændigheder ikke er sammenlignelige, og selvom hovedspørgsmålet om ophavsretslovens fortolkning slet ikke var et tema i den sag.

Det principielle spørgsmål om lovens fortolkning var derimod emnet i den retssag, der var anlagt af mig imod kulturministeriet. Afgørelserne fra hhv. byret, landsret og Højesteret vedrører specifikt dette centrale spørgsmål, og de er alle fremlagt i sagen (**bilag S5, bilag T5 og bilag U5**), men ingen af dem er nævnt i dommen.

Vidneforklaringerne

Retsassessor Dorete Bager havde ændret på mine forklaringer fra retsmødet i reparationssagen. For at undgå, at det også skete i justificationssagen, havde jeg afleveret skriftlige erklæringer fra mine 14 vidner, og jeg afleverede også en skriftlig partsforklaring.

Ingen af vidneforklaringerne vedrører det centrale spørgsmål om ophavsretslovens fortolkning, men de var nødvendige for at imødegå de løgne, som Vestre Landsret lagde til grund i kæremålet (se "*Sagsøgtes processkrift vedr. sagsøgers skiftende holdninger*" og "*Sagsøgtes processkrift vedr. konflikten med domstolene*"). Vidneforklaringernes temaer er:

At imødegå løgnet om, at jeg ikke informerede om indstævntes formalitetsfejl

At imødegå løgnet om, at jeg har vildledt om ejerforholdene

At etablere fakta om Laserdisken ApS, dets formål, oprettelse og opløsning

At etablere fakta om beslaglæggelsen og bevissikringen

At etablere fakta om min adfærd efter indstævntes meddelelse om forbud

At etablere fakta om mine foranstaltninger til at håndhæve meddelte forbud

At etablere fakta om vederlag, når en licenstagere ejes af rettighedshaveren selv

Retten ændrede forklaringen fra SF Films direktør, Thomas Schultz. Jeg havde spurgt, om det var ham, der på vegne af SF Film havde meddelt forbud mod parallelimport (**bilag C2, ekstraktens side 36**) som svar på mit brev (**bilag B2, ekstraktens side 35**). Han bekræftede, så jeg spurgte om tidspunktet for og årsagen til, at SF Film besluttede at anlægge sag mod mig. Jeg vidste, at jeg respekterede forbuddet, så jeg undrede mig over, hvad han var utilfreds med. I direkte modsætning til dommens gengivelse *afviste* han, at der var konstateret parallelimport af film fra hans selskab. Han deltog i retssagen efter opfordring fra FDVs advokater. "*Det var noget med et prøve køb*", sagde han og uddybede, at alle medlemmer deltog kollektivt.

De relevante faktiske omstændigheder er udeladt

De relevante faktiske omstændigheder er dokumenteret i "*Sagsøgtes samlede bilagsekstrakt*". Der er gengivet derfra i så begrænset omfang, at mine anbringender er meningsløse, og ofte har byretten lagt antagelser til grund, som strider direkte mod den fremlagte dokumentation.

7. Fejl og mangler i byrettens sagsfremstilling

De relevante *manglende* faktiske omstændigheder, der er dokumenteret med fremlæggelse af bilag, vil blive nummereret og gennemgået under behandlingen af de enkelte påstande. I dette afsnit gennemgås fejl og mangler i dommens sagsfremstilling.

Side 1: Datoen for bevissikringen mangler

Datoen for anlæggelse af justificationssagerne er angivet, men datoen for bevissikringen er *ikke* angivet. Det er et ubestridt faktum, at bevissikringen skete den 29. november 2005.

Side 3: Beskrivelsen af regional konsumtion er mangelfuld

Den egentlige tvist drejer sig om, hvilke forpligtelser regional konsumtion pålægger parterne. Der savnes en vurdering af *alle* fortolkningsmuligheder: kulturministeriets ordlydsfortolkning, hvor viderespedning forudsætter europæisk udgivelse, Johan Schlüters fortolkning, hvor forbud forudsætter indgriben fra en national rettighedshaver, EU-institutionernes fortolkning, hvor ophavsmanden har ret til at forbyde import inden for konkurrencereglerne begrænsninger, og indstævntes nye fortolkning, hvor den enkelte butik skal indhente samtykke.

Da spørgsmålet aldrig har været behandlet ved domstolene, kan byretten ikke uden videre se bort fra Johan Schlüters fortolkningsbidrag til Kulturudvalget, idet den fortolkning stod til troende, da Folketinget stemte om lovforslaget. Man kan selvsagt heller ikke se bort fra EU-rettens betydning, når der er (angiveligt) er tale om gennemførelse af et EU-direktiv.

Side 3: Beskrivelsen af formålet med mine breve til Torben Steffensen er forkert

Formålet med korrespondancen med Torben Steffensen var at finde ud af, hvilke film FDVs medlemmer ville “*gribe ind over for*”, jf. advokat Johan Schlüters brev til Kulturudvalget. Det er centralt for en korrekt forståelse af sagen, at jeg søgte at undgå strid med indstævnte ved at agere efter Johan Schlüters fortolkning.

Mit registreringssystem vedrører ikke film, jeg har fået *tilladelse* til at sælge, men film, som FDVs medlemmer har valgt *at gribe ind over for*, som Johan Schlüter havde forklaret!

Side 6: Bevissikringen mod Laserdisken ApS

Det præciseres, at med bemærkningen “*den af Fogedretten i Aalborg den 29. november 2005 foretagne bevissikring*” i byrettens dom mod Laserdisken ApS refereres alene til regnskaber, der tilhørte Laserdisken ApS. Jeg opbevarede anpartsselskabets regnskaber på butikkens pc, men hverken rekvisitionen eller kendelsen omfatter mine regnskaber, der er emnet i denne sag. Det siger vel sig selv, at det tomme anpartsselskab ikke opbevarede mine regnskaber?

Side 7: FDVs medlem havde ikke rettighederne til 101 Dalmatians II

Det er specifikt bestridt, at FDVs medlem Buena Vista (Walt Disney) havde rettigheder til “*101 Dalmatians II: Patch’ London Adventure*” den 7. december 2006, og det er *ikke* dokumenteret i sagen. Bemærkningen i dommen strider mod retsbogens bemærkning om, “*at sagsøgerne udsætter sig for processuel skadevirkning, såfremt beviset ikke føres for retten*” jf. retsbogen af 24. marts 2009 (**bilag O4, ekstraktens side 206**).

Direktør Jan Klarskov Jensens forklaring om, at det er Walt Disneys politik at holde de store film på markedet i begrænsede perioder af gangen, støtter netop formodningen om, at den indgåede licensaftale med FDVs medlem er tidsbegrænset, og at min medarbejder havde ret i at antage, at medlemmets rettigheder var udløbet i 2006.

LASERDISKEN

Side 7: Jeg havde ikke kendskab til den nye, fjerde fortolkningsmulighed

Det er ikke klart, om retten lægger til grund som FDVs ubeføjede påstand eller som et faktum, at jeg vidste, at ophavsretslovens § 19 kræver et eksplicit samtykke fra rettighedshaveren. Det bemærkes derfor, at den fortolkning adskiller sig fra alle tre daværende fortolkninger: 1) Mario Montis opfattelse af, at EUs konkurrenceregler forbyder, at der lægges hindringer i vejen for import fra USA, 2) den oprindelige opfattelse af, at kun europæiske udgivelser må spredes, og 3) Johan Schlüters opfattelse af, at en national rettighedshaver skal gribe ind, før det er forbudt at parallelimportere. Da jeg begyndte at registrere FDVs udgivelser med henblik på at agere efter Johan Schlüters fortolkning, kendte jeg intet til denne fjerde fortolkningsmulighed.

Side 7, 8 og 11: Retsmødet blev holdt den 11. december 2006

Retsassessor Dorete Bagers fejl i retsbogen ændrer ikke det faktum, at retsmødet fandt sted den 11. december 2006, og ikke den 15. december 2006. Det er en indlysende fejl i og med, at mit brev af 12. december 2006 på dommens side 38 angives som *efter* retsmødet. Retten kan også kontrollere indkaldelsen af 13. oktober 2006: “**mandag den 11. december 2006 kl. 9:30**”.

Side 8: Nordisk Film har ikke udtalt sig om min virksomhed

Jeg har ikke forklaret fogedretten, at Nordisk Film har vist sig positiv overfor min virksomhed! I overensstemmelse med de skriftlige vidneforklaringer meddelte Paramount, at det *ikke* ville forbyde parallelimport. Angående Nordisk Film fik jeg af tidligere repræsentant Søren Tølbøll bekræftet, at Nordisk Film havde modtaget mit brev af 12. februar 2003. Det er relevant, fordi Nordisk Film - ligesom Scanbox og SF Film, men i modsætning til de øvrige medlemmer - mig bekendt også kun tjener penge på egne udgivelser og derfor havde et motiv til at gribe ind. Det var relevant for mig at få bekræftet, at Nordisk Film vidste, at det var en mulighed.

Side 8: Den ukorrekte version af min forklaring er gengivet i dommen

Under overskriften “*Dorete Bagers manipulerede gengivelse af min forklaring*” havde jeg på side 15 i mine sammenfattende processkrifter af 22. marts 2013 redegjort for, at indhentelse af samtykke netop *ikke* forhindrer en konflikt med sagsøger.

Jeg henviste særligt til en kronik af 14. januar 2007 (**bilag Z3, ekstraktens side 171**), der blev publiceret flere dage før kendelsen, hvor jeg også redegjorde for det meningsløse ved at indhente samtykke. Dorete Bagers gengivelse af min forklaring er *ukorrekt*.

Jeg forklarede dette igen under domsforhandlingen med “*Ying huang boon sik*” som eksempel. Ialt har jeg i den fremlagte kronik, på retsmødet den 11. december 2006 og den 15. maj 2013 under domsforhandlingen redegjort for det meningsløse ved at indhente samtykke. Tre gange har jeg forklaret, at jeg i stedet har iværksat *effektive* foranstaltninger til at undgå forbudt parallelimport - nemlig ved at registrere indstævntes udgivelser og bruge forbudt-programmet.

Side 11: Jeg har i det hele bestridt anvendelsen af ulovligt tilvejebragte beviser

Jeg har med henvisning til Den Europæiske Menneskeretskonvention bestridt anvendelsen af bevismateriale, der er tilvejebragt i strid med konventionen. Siden fogedforretningen i 2005 har jeg forsøgt at få retten til at forholde sig til den fortolkningstvist, som er afgørende for min virksomheds fremtid. Jeg ønsker ikke, at regnskabsmaterialet og drøftelser af det skal aflede rettens opmærksomhed fra det spørgsmål.

Jeg ønsker ikke at bruge tiden på at drøfte ulovligt bevismateriale, og jeg vil heller ikke indirekte være med til at legitimere anvendelsen af materialet ved at drøfte det.

8. De manglende faktiske omstændigheder vedr. indstævntes påstand 2

De relevante faktiske omstændigheder savnes i det hele taget i dommen, og det forklarer måske den fejlbehæftede sagsfremstilling.

Det er naturligvis afgørende, at retten forstår, at min adfærd er tilpasset advokat Johan Schlüters egen fortolkning, præcis som han fortalte den til Kulturudvalget. Det er også vigtigt at iagttage, at kulturministeren opfattede henvendelsen på samme måde som mig.

Retten skal endvidere forstå og forholde sig til det faktum, at mine foranstaltninger i form af registreringerne af de danske udgivelser og forbudt-programmet havde det specifikke formål at undgå strid med FDV, mens det indlysende misforhold mellem kulturministeriets opfattelse af regional konsumtion og Kommissionens opfattelse af EU-retten blev undersøgt.

Retten bør også forholde sig til, at dommer Ole Høyer i sagen mod kulturministeriet om fortolkningen af ophavsretsloven *som den eneste* har vurderet diverse fortolkningsmuligheder og forholdt sig til EU-retten, og at han derfor henviste behandlingen af det principielle spørgsmål til landsretten i første instans (**bilag S5, ekstraktens side 300**).

Hverken indstævnte eller dommerne har forholdt sig til dette. De har blot læst ordlyden af ophavsretsloven og har derved fået stort set samme opfattelse, som jeg og Folketingets medlemmer også havde i oktober 2002. Altså indtil Johan Schlüter påpegede, at det var forkert.

De tre afgørende fakta om advokat Johan Schlüters fortolkningsbidrag er følgende:

Faktum 1: Advokat Johan Schlüters brev til Kulturudvalget, 29. oktober 2002

“Begrebet “parallelimport” forudsætter endelig, at der findes en enerettighedshaver i importlandet, som i givet fald kan og vil gribe ind over for importen. Er der i importlandet (Danmark) ikke en sådan rettighedshaver, vil der ikke være noget grundlag for at forbyde importen. Dette vil i sagens natur kunne have særlig betydning for smalle udgivelser på såvel film- som musikområdet.”

Faktum 2: Kulturministerens kommentar til Johan Schlüters brev, 7. november 2002

“Jeg hæfter mig endvidere ved, at Johan Schlüter anfører, at lovforslaget ikke vil være til hinder for specialimport af smalle udgivelser på film- og musikområdet, idet der ikke vil være anledning til at forbyde en sådan import, hvis ikke der findes en dansk enerettighedshaver.”

Faktum 3: Advokat Johan Schlüters bekræftelse til Kulturudvalget, 13. november 2002

“Om specialimport: Er der tale om specialimport, hvor der ikke er nogen rettighedshaver i landet, er det klart, at man kan importere. Så er det ikke noget problem, for der er ingen til at forbyde det.”

Faktum 4: Jeg agerede efter advokat Johan Schlüters fortolkning for at undgå strid

Johan Schlüters holdning er *ikke* min holdning, men jeg kunne leve med hans fortolkning, og jeg agerede efter den for at undgå strid med FDV, mens undersøgelsen af regional konsumtion stod på. Derfor henvendte jeg mig til FDV og medlemmerne for at høre, om de *“vil gribe ind”*. Jeg har peget på Mario Montis tale som årsagen til, at jeg betvivlede, at infosoc-direktivet krævede et importforbud, og jeg ønskede en undersøgelse uden samtidig at strides med FDV.

LASERDISKEN

Faktum 5: Henvisningskendelsen

Byrettens kendelse er også citeret på side 6, men den gentages her, så den indgår som relevant udeladt faktum nr. 5 (**bilag 5, ekstraktens side 300**):

“Den sag, sagsøgeren har anlagt, vedrører spørgsmål om fortolkningen af ophavsretslovens § 19, navnlig i forhold til bestemmelsen i artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (2001/29). Da sagen således vedrører lovforklaring og herunder fortolkning af EU-lovgivning i forhold til national ret, finder retten, at sagen er af principiel karakter, jf. retsplejelovens § 226, stk. 1.”

En kendelsen om henvisning kan ikke indbringes for højere ret

Det er uklart, hvorfor Ole Høyers henvisning efter retsplejelovens § 226, stk. 1 er et problem, men det konstateres, at både byretten (og landsretten i alle kæremål) har undladt at forholde sig til den i forbindelse med anmodningerne om, at nærværende sager henvises til landsretten, så alle spørgsmål kan undersøges på én gang.

På baggrund af retsplejelovens § 226, stk. 4 er det legitimt at have det synspunkt, at en byret ikke er kompetent til at træffe afgørelse i et henvist spørgsmål, og efter Vestre Landsrets håndtering af de to kæremål (se *“Sagsøgtes processkrift vedr. konflikten med domstolene”*) vil jeg være varsom med at opgive adgangen til Højesteret. Det er svært at sige på en pæn måde, men Vestre Landsret har hverken vist interesse i at forholde sig til det EU-retlige problem med indstævntes nye fortolkning eller fortolkningstvisten i det hele taget.

Sagsøger skal løfte bevisbyrden

Jeg har påvist det EU-retlige problem ved kulturministeriets fortolkning, og den er bekræftet af den eneste dommer, der har undersøgt dette. Min holdning til byrettens kompetence ændrer ikke det grundlæggende princip om, at sagsøger skal løfte bevisbyrden i en civil sag.

Det er derfor sagsøger, der skal overbevise byretten om, at den anvendte fortolkning er i overensstemmelse med EU-retten, Mario Montis tale, Kommissionens fortolkning, Generaladvokatens fortolkning og Europa-Parlamentets fortolkning.

Mit hovedanbringende har siden fogedforretningen været, at jeg har ageret i overensstemmelse med den fortolkning, indstævntes egen talsmand meddelte Kulturudvalget. Det har retten ikke forholdt sig til. Hvis Johan Schlüters fortolkning lægges til grund, er min adfærd *ikke* ulovlig. Indstævnte må som minimum redegøre for, hvorfor Johan Schlüters fortolkning nu er forkert.

Bevisbyrdereglerne er uafhængige af min opfattelse af § 226, stk. 4. Byretten kan ikke med rette lægge til grund, at indstævntes nye fortolkning er rigtig og se bort fra EU-retten og Johan Schlüters fortolkningsbidrag til Kulturudvalget, alene fordi jeg mener, at en kendelse om henvisning bør respekteres.

Faktum 6: Tvisten udspringer af indstævntes kovending

Min holdning til ophavsretslovens fortolkning fremgår af *“Sagsøgtes processkrift vedr. betydningen af ophavsretslovens fortolkning”* og af de påstande, jeg har nedlagt i ankestævningen, men de kan naturligvis ikke behandles, hvis sagen hjemvises til byretten.

Som nævnt har jeg ageret efter Johan Schlüters fortolkning og truffet de nødvendige foranstaltninger til at kunne respektere medlemmernes forbud. Tvisten udspringer alene af, at indstævnte nu tager afstand fra den fortolkning, som Johan Schlüter forklarede Kulturudvalget.

LASERDISKEN

Faktum 7: Lovhjemmel

I "Sagsøgtes processkrift vedr. betydningen af ophavsretslovens fortolkning" har jeg redegjort for betydningen af lovhjemmel. Mit løfte om at følge Johan Schlüters fortolkning medfører i sagens natur, at jeg respekterer eventuelle forbuds retskraft. Det gør derfor ingen forskel, om et forbud er meddelt af FDVs advokat eller medlemmer, eller om det er nedlagt af fogedretten.

Faktum 8: Min adfærd efter advokat Lars Segatos meddelelse om forbud i 2005

Der er ingen overensstemmelse mellem de faktiske omstændigheder og byrettens antagelse om, at jeg hverken ville respektere medlemmernes eller advokat Lars Segatos forbud.

Min adfærd efter meddelelsen om forbud omfatter, at min medarbejder fjernede de nu forbudte film fra hylderne (**bilag G2, ekstraktens side 40**), og at jeg meddelte mine kunder, at jeg øjeblikkeligt ophørte med at sælge parallelimporterede film, hvis de var i distribution af FDVs medlemmer (**bilag H2, ekstraktens side 41**). Og de øvrige medlemmer af FDV blev markeret som selskaber, der havde forbudt parallelimport, og der blev ikke længere importeret film, som disse selskaber havde danske rettigheder til.

Faktum 9-12: Mine anmodninger til Vestre Landsret om tilladelse til at returnere filmene

I kapitel 3 i "Sagsøgtes processkrift vedr. påstanden om erstatning for beslaglagte film" har jeg gennemgået mit vedholdende ønske om at få lov til at råde over varelageret med henblik på at returnere de pågældende film til leverandørerne i USA. Der er fremlagt flere breve til Vestre Landsret om dette.

Fra mit brev til Vestre Landsret af 23. december 2006 (**bilag Q2, ekstraktens side 73**):

"Det bemærkes, at samtlige film er lovligt udgivet. Der er ikke tale om piratkopier, men om eksemplarer, hvortil rettighedshaverne har fået det ønskede vederlag. Der er tillige tale om, at filmene lovligt kan sælges i USA - herunder via postordre til kunder i Danmark - så det er udelukket, at returneringen kan misbruges til en ulovlig omgåelse af fogedforbuddet. I den retligt set værste situation fra min side er det stadig kun salg i Danmark, der kan krænke indkæredes rettigheder. Risikoen, for at det vil ske, elimineres af, at filmene returneres til USA."

Fra mit uddybende kæreskrift til Vestre Landsret (**bilag R2, ekstraktens side 86**):

"Selv i den for mig værst tænkelige retlige situation, hvor indkæredes ret til at forbyde parallelimport anerkendes af EF-domstolen, og hvor landsretten vælger den mest restriktive fortolkning af loven, er der alligevel tale om lovlige eksemplarer, som kan returneres til leverandøren uden særlig risiko for, at det vil medføre nye krænkelser.

Det er ikke ulovligt for Laserdisken at importere disse film. Det er heller ikke ulovligt for de amerikanske leverandører at sælge disse film, hverken i USA eller til danske virksomheder eller til private danske forbrugere. Det er (i værste fald) alene Laserdiskens salg i Danmark, der kan risikere at krænke indkæredes rettigheder.

Det er derfor urimeligt og ude af proportion med beskyttelsen af indkæredes rettigheder at lade disse film destruere eller fjerne fra det lovlige amerikanske marked. Det er heller ikke logisk, at retten forbyder mig at returnere filmene til leverandøren, men lader filmene opbevare hos mig på baggrund af, at begrundelsen for den uanmeldte bevissikring og beslaglæggelse skete på grund af "den betydelige risiko for, at filmværkerne tilintetgøres eller fjernes".

LASERDISKEN

Fra mit supplerende processkrift med overskriften “*Er det ulovligt at returnere de beslaglagte film*” (**bilag X2, ekstraktens side 105**):

“Ophavsretsloven gælder kun i Danmark, og det er naturligvis kun i Danmark, at der i henhold til ophavsretslovens § 19 er begrænsninger for viderespredning af amerikanske dvd-udgivelser.

Det er sikrere i forhold til fagedforbuddets overholdelse, at filmene returneres til min leverandør i USA. Det garanterer i hvert fald, at filmene ikke sælges i Laserdisken.”

Fra mit brev til Vestre Landsret af 3. april 2006 (**bilag Z2, ekstraktens side 109**):

“Endelig fremgår det ikke, om retten har taget stilling til, hvad der skal ske med de beslaglagte film. Det er ikke klart, til hvilket formål filmene skal ligge i min kælder og miste værdi, og netop det spørgsmål bad jeg oprindeligt om en hurtig afgørelse på. En afgørelse savnes stadig.”

Faktum 13: Kulturministeriets opfattelse af selve importen

Følgende fremgår af kulturministeriets notat om “*Den ophavsretlige eneret til spredning og konsumtion heraf - parallelimport og specialimport*” (**bilag K5, ekstraktens side 278**):

“Selve erhvervelsen af et værkseksemplar er ikke omfattet af ophavsmandens eneret. Det vil således stadig være tilladt at købe en bog til sig selv eller anden person inden for sin privatsfære overalt i verden. Det afgørende er, at der ikke må ske videresalg til almenheden, dvs. typisk gennem butikker.”

Opfattelsen blev bekræftet i kulturministeriets redegørelse til Per Clausen den 18. januar 2007 (**bilag R5, ekstraktens side 298**):

“Det skal understreges, at reglerne ikke forhindrer den enkelte forbruger i at importere fx dvd-film, som man har købt i et andet land. Det er kun videresalget gennem butikker osv., der rammes af reglerne.”

Faktum 14: Advokat Per Christensens samtale med Dorete Bager, 2. december 2005

Efter fagedforretningen forsøgte Per Christensen at overtale Dorete Bager til at tillade returnering til leverandørerne. Han refererede samtalen således (**bilag I2, ekstraktens side 42**):

“Jeg rejste endvidere spørgsmålet om de beslaglagte film, herunder om du kan sælge dem til Movie World, din forhandler i USA og/eller kunder i Grønland. Hun kunne godt se problemet i, at forbuddet alene retter sig mod, at du ikke må sælge filmene i Danmark.”

Faktum 15: Bemærkningerne til forslag til lov om bevissikring, 4. oktober 2000

Følgende fremgår af bemærkningerne til lovforslaget (**bilag V6, ekstraktens side 361**):

“Udvalget fremhæver, at det til stadighed bør have for øje, at undersøgelsen bør tilrettelægges på en måde, som ikke forvolder rekvisitus unødigt skade eller ulempe, og som står i rimeligt forhold til rekvirentens interesser. Der bør således i almindelighed ikke ske beslaglæggelse af genstande eller dokumenter, hvis dette kan lægge hindringer i vejen for lovlig erhvervsudøvelse eller anden lovlig anvendelse.”

LASERDISKEN

Faktum 16: Mit brev til Dorete Bager den 1. oktober 2006

Retten har lagt til grund, at advokat Henrik Karl Nielsen den 25. september 2006 gav udtryk for, at jeg ikke var omfattet af det forbud, fogedretten havde nedlagt mod Laserdisken ApS, men retten har ikke iagttaget, at jeg selv bad fogedretten bekræfte, at jeg igen kunne råde over pladerne (**bilag R3, ekstraktens side 151**):

“Samtlige dvd-plader, som blev fjernet fra hylderne efter Lars Segatos krav under den forrige fogedforretning, opbevares fortsat i min kælder. Jeg afventer rettens bekræftelse på, at jeg kan råde over pladerne igen.”

Sandheden om ønsket om at råde over varelageret igen

Hvor mange forbrydere beder mon om rettens bekræftelse på, at de har lov til at fortsætte deres forbryderiske virksomhed?

Rettens antagelse om, at jeg fra efteråret 2006 ville ophøre med at agere efter Johan Schlüters fortolkning og kaste mig ud i åbenlyse krænkelser, der med sikkerhed ville føre til erstatningskrav, som netop *ikke* kan forsvares med henvisning til Johan Schlüters fortolkning, er ikke alene ubegrundet. Den er også fornærmende, fordi den grundlæggende tager udgangspunkt i, at jeg er komplet idiot. Og så strider den direkte mod den fremlagte dokumentation.

Henrik Karl Nielsen fik medhold i, at jeg ikke er omfattet af forbuddet mod Laserdisken ApS, og der kan ikke tillægges noget odiøst i at udtrykke et synspunkt, som viser sig at være korrekt. Der var ingen lovlig grund til at forhindre mig i at returnere de allerede importerede film. Det fremgår klart af den udeladte dokumentation, at det var mit ønske.

Faktum 17: Virkningen af mine foranstaltninger

Som udgangspunkt siger almindelig sund fornuft, at det er meningsløst at bekoste et effektivt registreringsprogram og et tilhørende forbudt-program, hvis ikke det er meningen at bruge det, men jeg vil tillige påpege det faktum, at indstævnte i over 10 år ikke har påvist én eneste fejl i hverken registreringssystemet eller forbudt-programmet - hverken overfor mig eller overfor fogedretten (**bilag G4, ekstraktens side 192**). Dette faktum taler for sig selv.

Faktum 18 og 19: Indstævntes anerkendelse af parallelimportens ophør

Indstævnte fremsendte følgende proceserklæring til Vestre Landsret i kæreduplikken den 10. september 2007 vedrørende parallelimportens ophør (**bilag C4, ekstraktens side 184**):

“Det bestrides ikke, at der ikke er fremlagt dokumentation for at kærende i perioden fra den 29. november 2005 og frem til indlevering af forbudsrekvisition den 5. oktober 2006 har foretaget fornyet parallelimport af titler, hvortil indkæredes medlemmer har rettighederne.”

Det stemmer overens med replikken til fogedretten den 4. december 2006 - præcis en uge før retsmødet (**bilag X3, ekstraktens side 165**):

“Rekvisitus har efter nedlæggelse af fogedforbuddet den 29. november 2005 ageret som værende omfattet af det nedlagte forbud.”

Konklusion

De faktiske omstændigheder dokumenterer entydigt, at jeg respekterede FDVs forbud.

9. Særligt om “101 Dalmatians II: Patch’ London Adventure”

Både på side 7 og på side 49 henviser byretten til et prøve køb af filmen “101 Dalmatians II: Patch’ London Adventure” foretaget den 7. december 2006. I begge tilfælde er nævnt, at FDVs medlem Walt Disney havde rettigheder til den pågældende film.

Det påpeges, at dette er bestridt, og det er ikke dokumenteret, men det er dokumenteret, at filmen blev fanget af forbudt-programmet under fogedforretningen den 29. november 2005, idet jeg havde registreret FDVs medlem Walt Disney som dansk rettighedshaver. Det er også et faktum, at jeg derefter ønskede at returnere filmen til leverandøren, men blev forhindret i det af indstævnte og af fogedretten. Filmen blev efterfølgende gemt i min kælder.

Det er videre et faktum, at vores danske leverandør på et senere tidspunkt meddelte, at den danske udgave af filmen ikke længere kunne leveres, hvorfor en medarbejder vurderede, at den ikke var omfattet af forbuddet mere. Dokumentationen viser, at vurderingen er korrekt.

De udeladte fakta vedrørende prøve købet af denne film er følgende:

Faktum 20: Filmen blev fanget af forbudt-programmet den 29. november 2005

Det er både dokumenteret (**bilag J4, ekstraktens side 199**) og forklaret af Mogens Vestergaard, at den pågældende film blev fanget af mine effektive foranstaltninger, da forbud blev meddelt den 29. november 2005, og filmen blev lagt til side jf. rettens instruktioner/parternes aftale.

Faktum 21: Meddelelsen fra leverandøren

Både Niels Ole Pedersen, indkøber hos Laserdisken, og Anders Madsen, indkøber hos vores daværende leverandør, ProShop ApS (**bilag N4, ekstraktens side 205**), har forklaret, at den danske udgave efterfølgende udgik og ikke længere kunne købes hos FDVs medlem.

Faktum 22: FDVs vejledning vedr. identifikation af forbudte titler

Det er dokumenteret ved bilagene T1-Z1 (**ekstraktens side 27-33**), at FDV ikke ville hjælpe med at identificere de forbudte film. I svarkriftet til Vestre Landsret den 24. januar 2006 (**bilag T2, ekstraktens side 94**) meddelte indstævnte imidlertid følgende:

“Med hensyn til kærendes mulighed for at identificere, hvilke film der er omfattet af forbudet, må kærrende henvises til de tilgængelige oplysninger, der findes herom, herunder de enkelte medlemmers publikationer og hjemmesider.”

Faktum 24: Vores registreringer omfatter medlemmernes hjemmeside

David Bjerre har forklaret, at hans registreringer omfatter dette.

Faktum 25: Walt Disneys hjemmeside om 101 Dalmatians II på daværende tidspunkt

Bilag L4 viser, at filmen ikke fandtes på Walt Disneys hjemmeside den 11. december 2006.

Faktum 26: Ophavsretslovens udnyttelsespligt

Jeg henviste til ophavsretslovens § 54, der pålægger erhververen af en eneret til et værk en udnyttelsespligt. Jeg læste op fra “*Ophavsretsloven med kommentarer*” af Peter Schönning:

“Udnyttelsespligt er generelt begrundet i, at erhververen ikke bør kunne lægge - som man kalder det - den døde hånd på værket ved at hindre en værksudnyttelse til skade for ophavsmanden og samfundets interesser, jf. Blomqvist 1987, s. 179.”

LASERDISKEN

Faktum 27: Min tabsbegrænsningspligt

En skadelidt har pligt til at begrænse de skader, der påføres ham. De erstatningsretlige regler tildeler ikke erstatning for tab, en bonus pater ville have afværget. I forsøget på at få tilladelse til at sende de beslaglagte film retur til leverandøren henviste jeg særligt til tabsbegrænsningspligten både i brevet af 23. december 2005 (**bilag Q2, ekstraktens side 73**)

“Anmodningen skal også ses på baggrund af min tabsbegrænsende pligt.”

og i det uddybende kæreskrift (**bilag R2, ekstraktens side 86**):

“Med rettens beslutning om beslaglæggelse er der indbygget garanti for, at der vil opstå et tab alene på grund af det løbende prisfald. Endvidere er der ingen sammenhæng mellem indkæredes ønske om at undgå fremtidige krænkelse, og det tab, jeg lider ved, at mine i god tro lovligt indkøbte film gøres værdiløse.

Med henvisning til min tabsbegrænsningspligt anmoder jeg om, at der trods eventuel stadfæstelse af forbuddet træffes særskilt afgørelse om, at jeg kan returnere de beslaglagte film til mine leverandører.”

Faktum 28: Kriterierne for beslaglæggelsen

Tabsbegrænsningspligten indebærer, at jeg skal begrænse tabet ved beslaglæggelsen af “filmværker, hvortil rekvirentens medlemmer har de ophavsretlige enerettigheder”, jf. rekvisitionen af 11. oktober 2005 (**bilag N2, ekstraktens side 50**).

I den pågældende situation var det min pligt at sikre, at beslaglæggelsen *ikke* kommer til at omfatte film, som rekvirentens medlemmer *ikke* har rettigheder til.

Faktum 29: Eliminering af risikoen for fremtidige uforvarende krænkelse

Allerede i det uddybende kæreskrift til Vestre Landsret argumenterede jeg for at få tilladelse til at returnere filmene med elimination af denne risiko (**bilag R2, ekstraktens side 86**):

“Når varerne skal opbevares i Laserdisken, er der en potentiel risiko for, at en medarbejder kommer til at sælge et eksemplar. Hvis jeg er den forbryder, som indkærede påstår, er det direkte risikabelt at overlade filmene til mig. Enhver risiko for overtrædelse af indkæredes rettigheder ved salg fra Laserdisken vil derimod være elimineret, hvis varerne returneres.”

Salget af “101 Dalmatians II: Patch’ London Adventure” viste sig ikke at udgøre en krænkelse af indstævntes rettigheder, men alligevel eliminerede jeg risikoen for fremtidige uforvarende krænkelse ved at aflevere alle film til Retten i Aalborg (**bilag Z4, ekstraktens side 248**).

Faktum 30: Retsbogen om bevisførelsen

Jeg har bestridt påstanden om indstævntes rettigheder og anmodet om at se beviset. Byretten svarede jf. retsbogen af 24. marts 2009 (**bilag O4, ekstraktens side 207**):

“Ad sagsøgte anmodning om editionspålæg, jf. retsplejelovens § 298 tilkendegav retten, at sagsøgerne skal bevise sin påstand, herunder blandt andet at sagsøgte som anført af sagsøgte har rettighederne til “101 Dalmatians II”, og at sagsøgerne udsætter sig for processuel skadevirkning, såfremt beviset ikke føres for retten.”

Derfor kan retten ikke lægge til grund, at indstævnte havde rettighederne den pågældende dag.

10. De manglende faktiske omstændigheder vedr. indstævntes påstand 3

Hvad angår indstævntes påstand 3, er situationen den samme, nemlig at de relevante faktiske omstændigheder er udeladt, ikke mindst i relation til fortolkningen af regional konsumtion. Byretten har i det hele set bort fra den EU-retlige sammenhæng.

Faktum 31: EU-kommissær Mario Montis tale

Den 11. juni 2001, hvor infosoc-direktivet var gældende EU-lovgivning, holdt den daværende kommissær for konkurrence, Mario Monti, tale på Scandic Hotel Slussen i Stockholm i anledning af "European Competition Day". Talen blev kaldt "Content, Competition and Consumer: Innovation and Choice". Det afsnit, der vedrører import af dvd-plader fra USA, er centralt for forståelsen af forholdet til EUs konkurrenceregler (**bilag F5, ekstraktens side 259**):

"Another area where the Commission is giving direct follow-up to the concerns of individual consumers is that of Digital Video Disc pricing. We have received a significant number of complaints from private citizens on this matter. In each case, the complaint is virtually the same namely, that DVD prices are significantly higher in the EU than in the USA.

Whilst the prices of many products are higher in the EU than in the US, the major film production companies in agreement with the major equipment manufacturers have introduced a worldwide regional coding system for DVDs. Under this system, a DVD sold in one of the world's six regions cannot be played on a DVD player sold in another region. The thrust of the complaints that we have been receiving is that such a system allows the film production companies to charge higher DVD prices in the EU because EU consumers are artificially prevented from purchasing DVDs from overseas.

As a direct result of these complaints, we have initiated contacts with the major film production companies. We will examine closely what they have to say. Whilst I naturally recognise the legitimate protection which is conferred by intellectual property rights, it is important that, if the complaints are confirmed on the facts, we do not permit a system which provides greater protection than the intellectual property rights themselves, where such a system could be used as a smoke-screen to allow firms to maintain artificially high prices or to deny choice to consumers."

Faktum 32: Kommissionens fortolkning af regional konsumtion

Kommissionens opfattelse af betydningen af regional konsumtion fremgår af det skriftlige indlæg til EU-domstolen den 18. marts 2005 (**bilag O5, ekstraktens side 287**):

"12. Udgangspunktet er således, at ophavsmanden kan modsætte sig enhver spredning af hans værker."

Faktum 33: Generaladvokatens fortolkning af regional konsumtion

Generaladvokatens opfattelse er helt i tråd dermed (**bilag Q5, ekstraktens side 294**):

"3. Virkningen af, at retten udtømmes (konsumeres), er, at rettighedshaveren ikke længere kan påberåbe sig denne ret for at modsætte sig yderligere spredning."

EUs fortolkningsbidrag strider mod den fortolkning, som byretten har lagt til grund.

LASERDISKEN

Faktum 34: Højesterets dom

Ole Højers henvisningskendelse om ophavsretslovens fortolkning er behandlet på side 6 og 12. Efterfølgende afviste Vestre Landsret at undersøge fortolkningsspørgsmålet i retssagen mod kulturministeriet, men det ændrer ikke det faktum, at spørgsmålet endnu ikke er undersøgt. Det blev bekræftet af Højesteret i dom af 3. maj 2010 (**bilag U5, ekstraktens side 304**):

“Den tidligere sag, som Laserdisken ApS i 2003 havde anlagt mod Kulturministeriet, blev hævet i 2006, uden at der blev truffet en retskraftig afgørelse om fortolkningen af ophavsretslovens § 19. Der er derfor ikke grundlag for at afvise nærværende søgsmål ud fra et retskraftsynspunkt.”

Faktum 35: Orienteringen af advokat Niels Bo Jørgensen

Det fremgår ukorrekt af dommens side 49, at det i forbindelse med en forbudsforretning den 29. november 2005 blev konstateret, at Laserdisken ApS havde importeret og solgt dvd-film fra lande uden for EØS.

Den pågældende dag fortalte jeg retsassessor Dorete Bager, der tydeligvis ikke kendte til min hjemmeside, at jeg solgte ikke-forbudte parallelimporterede film. Anpartsselskabets parallelimport blev ikke drøftet. Parallelimporten - min og anpartsselskabets - er altid sket i det åbne, og advokat Niels Bo Jørgensen var orienteret, før parallelimporten blev genoptaget. I den forbindelse blev han også informeret om, hvad der skulle til, hvis medlemmerne ville undgå parallelimport. Det fremgår af mit brev af 9. februar 2003 (**bilag A2, ekstraktens side 34**).

I brevet understreger jeg endnu engang, at jeg vælger at respektere indstævntes ret til at forbyde parallelimport, selvom det dengang var min opfattelse, at regional konsumtion stred mod EU-traktaten. Hvad angår den forestående parallelimport afsluttedes brevet således:

“Jeg skal derfor anmode om et svar senest den 17. februar 2003. Efter denne dato vil Laserdisken stadig respektere rettighedshavernes forbud, men genoptage distribution, der ikke er omfattet af et identificerbart forbud. Med ønsket om et godt og frugtbart samarbejde med Deres medlemmer i fremtiden.”

Faktum 36: Laserdiskens hjemmesides information om dvd-pladernes oprindelse

Laserdiskens hjemmeside er offentligt tilgængelig, og den er gratis. Dette faktum sammenholdt med den skriftlige orientering til advokat Niels Bo Jørgensen udelukker, at der var behov for at afholde omkostninger til at konstatere netop det, jeg havde orienteret ham om, og som fremgår af de screenshots, han havde fremlagt for fogedretten (**bilag K1, ekstraktens side 14-18**):

Side 14: *“Udgivet 28. juni 2005 af Buena Vista”*

Side 15: *“TV-system: NTSC. Region: 1. Oprindelse: USA”*

Side 17: *“Du er ved at købe en film, der ikke har regionalkode 2”*

Faktum 37: Bevissikringstidspunktet er den 29. november 2005

Bevissikringen blev gennemført den 29. november 2005 jf. også indstævntes sammenfattende processkrift af 27. marts 2012 og indstævntes påstandsdokument af 11. april 2013.

Faktum 38: Vedrørende retsplejelovens frist på 4 uger

Der var allerede gået 301 dage, da advokat Henrik Karl Nielsen bad om at få de bevissikrede regnskaber tilbageleveret. Der var gået 403 dage, da stævningen blev fremsendt.

11. Selvmodsigtelse om bevissikringen

Der er sket én bevissikring. Den fandt sted den 29. november 2005, hvor regnskaber for både Laserdisken ApS og min personlige virksomhed blev kopieret fra min pc. Byretten vægrer sig så meget ved at se dette faktum i øjnene, at den ikke kan blive enig med sig selv om, hvordan den skal få det til at se ud som om, at indstævnte lovligt har fået adgang til mine regnskaber.

På side 11 er angivet, at regnskabsmaterialet er resultatet af en bevissikring, der er foretaget den 15. december 2006, men på side 51 er min påstand om returnering af regnskaberne afvist med henvisning til, at Laserdisken ApS ikke appellerede dommen om den bevissikring, der skulle være gennemført mod Laserdisken ApS den 29. november 2005. Som retten anførte på side 51: "*Samme spørgsmål kan derfor ikke prøves under denne sag*".

Mener byretten, at regnskaberne er tilvejebragt via en bevissikring mod mig den 15. december 2006 eller via en bevissikring mod Laserdisken ApS den 29. november 2005?

Ad 1) Hvis der er tale om bevissikring nr. 2 mod mig

Der skete ingen bevissikring den 15. december 2006, men på retsmødet den 11. december 2006 udleverede Dorete Bager det materiale, hun allerede havde bevissikret den 29. november 2005.

Der er grundlæggende forskel på at bevissikre, hvilket indebærer, at boligen krænkes jf. Grundlovens § 72, og at privatlivets fred krænkes jf. artikel 8 i Den Europæiske Menneskeretskonvention, medmindre der foreligger en retskendelse, og på at udlevere materiale, der er bevissikret tidligere. Uden denne forskel kan landets fogedretter uden videre trænge ind hos indstævntes konkurrenter og kopiere deres regnskaber for det tilfældes skyld, at indstævnte en dag begærer bevissikring, som så let kan "gennemføres", fordi det ønskede materiale allerede befinder sig hos fogedretten. Dette scenarium er simpelthen absurd!

Hvis det antages, at der på retsmødet den 11. december 2006 skete en ny bevissikring af samme materiale på samme grundlag, rejses andre spørgsmål. En sådan antagelse indebærer i sagens natur, at der allerede er foretaget én bevissikring, som er gået galt, hvorfor bevissikring nr. 2 har vist sig at være nødvendig. Det er i hvert fald gået det galt, at der ikke var anlagt sag mod mig rettidigt. Da advokat Henrik Karl Nielsen bad fogedretten tilbagelevere regnskaberne, var der gået 301 dage siden bevissikringen, og retten var dermed forpligtet til at tilbagelevere det bevissikrede materiale. Følgelig var fogedretten ikke i lovlig besiddelse af regnskaberne.

Ifølge retsplejelovens § 653 c, stk. 1 er konsekvensen, at "*det under undersøgelsen fremkomne kan ikke anvendes som bevis for krænkelser eller overtrædelser*". Bestemmelsen mister sit indhold, hvis den kan omgås med en ny rekvisition på samme grundlag, efter at rekvisitus har sendt en anmodning om at få tilbageleveret materialet hidrørende fra undersøgelsen.

Ad 2) Hvis der er tale om en bevissikring mod Laserdisken ApS

Et indlysende spørgsmål rejses, hvis indstævnte har fået adgang til mine regnskaber via sagen mod Laserdisken ApS, nemlig: Hvorfor så anlægge en selvstændig fogedsag mod mig?

Det erindres, at bevissikringsrekvisitionen af 5. oktober 2006 blev fremsendt i et mislykket forsøg på at få mig omfattet af retssagen mod Laserdisken ApS.

En antagelse om, at mine regnskaber er tilvejebragt ved en bevissikring mod Laserdisken ApS, forudsætter, at jeg havde overdraget mine regnskaber til det tomme, inaktive anpartsselskab. Der er naturligvis intet grundlag for at påstå, at jeg overlod mine regnskaber til Laserdisken ApS til opbevaring, hvorved de "røg med" under en bevissikring mod Laserdisken ApS. Der er tale om ren manipulation for at skjule det faktum, at der ikke forelå et retsgrundlag mod mig!

12. Inddragelse af retssagen mod Laserdisken ApS

Hvorfor inddrager byretten retssagen mellem indstævnte og Laserdisken ApS? Det er ikke blot bemærkelsesværdigt, fordi de faktiske omstændigheder var anderledes, og fordi temaet var et andet, men også fordi begge parter har påpeget, at sagen mod mig skal behandles uafhængigt af sagen mod Laserdisken ApS. Det fremgår af følgende:

Faktum 39: Advokat Henrik Karl Nielsen om behandlingen af justifikationssagen

Advokat Henrik Karl Nielsen skrev på side 3 i svarskriftet af 28. december 2007:

“Det bemærkes, at en justifikationssag skal bedømmes uafhængigt af fogedrettens afgørelser, og at sagsøgernes sagsanlæg mod Laserdisken ApS ikke er relevant for nærværende sag.”

Faktum 40: Indstævntes advokat Lars Segato om behandlingen af justifikationssagen

Advokat Lars Segato skrev den 11. marts 2008 til byretten (**bilag E4, ekstraktens side 189**):

“I øvrigt skal retsplejelovens betingelser for foretagelse af bevissikring i denne sag vurderes uafhængigt af sagen om bevissikring i forhold til Laserdisken ApS.”

13. Forskellen på kæremål og justifikationssager

I stedet for at foretage selvstændige vurderinger har byretten henvist til diverse kæremål. Det er grundlæggende i strid med de foreløbige retsmidlers natur i forhold til den prøvelse, der bør ske i en justifikationssag.

Grundlaget for fogedrettens afgørelse er ofte spinkelt, og appelsagen (kæremålet) skal ifølge retsplejeloven behandles på samme (spinkle) grundlag. Det er i strid med både lovens forarbejder og den trykte retspraksis at støtte afgørelser i justifikationssagen på kæremål - især det kæremål, som det er meningen, at justifikationssagen skal efterprøve!

Faktum 41: Betænkning nr. 1107 om arrest og forbud, 1987, side 97

“Det må ved udformningen af appelreglerne sikres, at appelsagen behandles hurtigst muligt, og at appelsagen i alt væsentligt behandles på samme grundlag som i fogedretten, således at justifikationssagen ikke derved overflødiggøres.”

Faktum 42: FT 1988-89, tillæg A, sp. 277

“Af hensyn til retsmidlets effektivitet bør appel fra revisitus ikke tillægges opsættende virkning, men det bør sikres, at appelsagen behandles hurtigst muligt, og det bør endvidere sikres, at appelsagen i alt væsentligt behandles på samme grundlag som i fogedretten, således at justifikationssagen ikke overflødiggøres.”

Faktum 43: U.2000.1272Ø. Kendelse i Ø.L.K. 2. februar 2000, sag nr. B-3300-99

“I forbindelse med 1989-revisionen af retsplejelovens regler om forbud anførtes, at det bør sikres, at appelsagen i alt væsentligt behandles på samme grundlag som i fogedretten, så justifikationssagen ikke overflødiggøres, jf. FT 1988-89, tillæg A, sp. 277.”

14. Retssystemets rangorden

Et særligt kuriosum er byrettens disrespekt for retssystemets rangorden. I almindelighed er der enighed om, at Højesteret står over både byretten og landsretten, men ikke desto mindre har byretten vurderet landsrettens kæremål højere end Højesterets dom jf. faktum 34 på side 19.

Det er så meget mere mærkeligt, når det erindres, at retssagen ved Højesteret specifikt havde ophavsretslovens fortolkning som tema, mens det slet ikke var et tema i de kendelser, som byretten henviser til. Der er blot tale om, at de pågældende dommere opfattede ordlyden af ophavsretsloven nøjagtigt på samme måde som partiernes ordførere og mig selv, indtil Johan Schlüter iredtesatte os. Der ligger ingen EU-retlig vurdering bag disse dommers opfattelse.

15. Forskellen på sagsforberedelse og domsforhandling

Der er ofte forskellige opfattelser af, hvordan en sag skal behandles. I nærværende sager har det været mit ønske at opdele retssagen i trin, så spørgsmålet om indstævntes erstatningskrav udskydes, indtil det er etableret, om der foreligger et erstatningsansvar, og indtil det er afgjort, om det bevissikrede materiale kan anvendes.

Heroverfor står byrettens og indstævntes ønske om at behandle alle spørgsmål på én gang. Sådanne uenigheder under en sags forberedelse afgøres af byretten ved kendelse.

Det er en fundamental misforståelse af karakteren af kendelser under en sags forberedelse at lægge til grund, at kendelsen om at tillade fremlæggelse af det bevissikrede materiale, træder i stedet for en dom i den justificationssag, der netop har dette spørgsmål som tema.

Det bemærkes, at dommer Hans Esdahl i kendelsen den 27. juni 2011 slet ikke har taget stilling til spørgsmålet, men blot har henvist til landsrettens kendelse i selvsamme kæremål, som justificationssagen skal efterprøve.

Landsrettens kendelsen betyder, at det ikke på forhånd kan udelukkes, at regnskaberne kan anvendes, men den endelige afgørelse træffes ved dom efter domsforhandlingen.

16. Forskellen på piratkopier og lovlige udgivelser

Det fremgår ikke af dommen, at indstævntes krav om vederlag er støttet på en sag, hvor film var blevet kopieret og viderespredt, uden at rettighedshaverne havde modtaget vederlag.

Der er fundamental forskel på viderespredning af eksemplarer, hvor der i forbindelse med købet af eksemplarerne er betalt vederlag til rettighedshaverne, og piratkopiering, hvor ingen har modtaget noget vederlag.

Piratkopiering er forbudt ud fra lovgivers ønske om at sikre en fremtidig produktion af film, hvilket fordrer, at ophavsmænd og producenter modtager et vederlag, når deres værker bruges til eksemplar fremstilling (og spredning af disse eksemplarer). Det har byretten ikke iagttaget.

17. Forskellen på ophavsmænd og producenter

Ophavsmænd er personer, hvis kreative indsats er baggrunden for værkets tilblivelse. Producenter er personer, der investerer økonomisk i et værk. Hvorvidt producenter er rettighedshavere afhænger dels af lovgivningen, dels af aftaler indgået med ophavsmænd, der ved lov har fået tildelt rettigheder. Ifølge infosoc-direktivet er spredningsretten alene tildelt ophavsmænd.

18. Fogedforbuddets formål

Et normalt fogedforbuds formål: At ændre rekvisiti adfærd

Et fogedforbuds formål er at tvinge rekvisitus til at ændre adfærd, men min adfærd blev ikke ændret af forbuddet den 19. januar 2007. Fogedrettens begrundelse for forbuddet er, at jeg ikke vil følge kravet om at indhente samtykke, idet jeg som bekendt undgår forbudt parallelimport ved hjælp af mine registreringer af de danske udgivelser og mit forbudt-program. Min metode til at undgå forbudt parallelimport er effektiv, mens fogedrettens metode ikke virker.

Jeg har anvendt forbudt-programmet siden februar 2003. Min adfærd er ændret 3 gange:

- 1) 17. februar 2003, da SF Film A/S meddelte forbud.
- 2) 4. marts 2003, da Scanbox Entertainment A/S meddelte forbud.
- 3) 29. november 2005, da de øvrige medlemmer af FDV meddelte forbud.

Dette forbuds formål: At standse min specialimport

Retten stadfæstede fogedforbuddet med henvisning til salget af *101 Dalmatians II* vel vidende, at salget skyldes min medarbejders formentlig korrekte vurdering i en vanskelig situation, som retten og indstævnte bragte os i ved at forhindre returnering af allerede importerede film, og trods det faktum, at jeg afleverede disse film til Retten i Aalborg og derved forhindrede, at der i fremtiden sælges en eller flere af disse film ved en fejltagelse.

Det er åbenbart, at byretten og indstævnte ikke er tilfreds med andet end et totalt ophør af import - især den specialimport, der konkurrerer med indstævntes udgivelser.

Forbuddet er så upræcist formuleret, at det ikke kan opfyldes med bevarelse af specialimport, idet retten tillader, at indstævnte hemmeligholder informationerne om de film, de har rettigheder til. Da forbuddet ikke har påvirket min parallelimport overhovedet, er der kun den mulighed tilbage, at der i virkeligheden er tale om et angreb på specialimporten.

Hvis formålet var at forhindre parallelimport, ville retten - ligesom fogedretten, da den nedlagde forbud mod udlejning af Laserdiscs i marts 1992 (**bilag N5, ekstraktens side 341**) - tillade, at jeg får kendskab til de film, der er omfattet af forbuddet.

19. Anmodningen om en uvarslet fogedforretning

Byretten har overset formålet med at anmode om at undlade at varsle fogedforretningen efter at have ventet i næsten 3 år, mens den åbenlyse parallelimport foregik.

Retten bør være opmærksom på, at rekvisitionen hverken nævner, at jeg agerede efter Johan Schlüters egen fortolkning, at jeg selv havde meddelt til både Niels Bo Jørgensen og de enkelte medlemmer, at jeg ville genoptage parallelimporten, og at den planlagte parallelimport netop ikke ville ske, hvis blot jeg modtog et identificerbart forbud.

På nuværende tidspunkt burde det være indlysende for retten, at indstævnte ved at gå til fogedretten med anmodning om at undlade varsel opnåede at foregive, at det kunne lægges til grund, at parallelimport kræver indstævntes tilladelse. Niels Bo Jørgensen og Torben Stefensen kendte baggrunden for min import, men ønskede ikke, at fogedretten skulle få kendskab til sandheden. Anmodningen om at undlade varsel skyldes ønsket om at vildlede fogedretten.

Niels Bo Jørgensen vidste nøjagtigt, hvordan jeg ville reagere, hvis jeg fik at vide, at medlemmerne ville forbyde parallelimport, for det havde jeg fortalt ham. Han vidste godt, at det ville få den virkning, at parallelimporten ophørte - og ikke, at jeg ville destruere regnskaber m.v.

20. Grundloven

I de sammenfattende processkrifter og i påstandsdokumentet er det gjort gældende, at Grundlovens § 72 forbyder bevissikringer, der foretages uden en retskendelse.

Dette anbringende er overset.

Retten har ikke forholdt sig til Grundloven overhovedet.

21. EF-traktaten

Dommen har ikke medtaget den EU-retlige problematik. Det gælder konkurrencereglerne, det grundlæggende princip om Det Europæiske Fællesskab som et område uden indre grænser og ikke mindst den EU-retlige opfattelse af regional konsumtion, jf. gennemførelsen af Det Indre Marked via diverse harmoniseringsdirektiver.

Det er særligt bemærkelsesværdigt, da den omstridte bestemmelse i ophavsretsloven er en gennemførelse af det EU-retlige princip om regional konsumtion.

Retten bør særligt iagttage EF-traktatens artikel 10.

Faktum 44: EF-traktatens artikel 10

“Medlemsstaterne træffer alle almindelige eller særlige foranstaltninger, som er egnede til at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, som følger af denne traktat, eller af retsakter foretaget af Fællesskabets institutioner. De letter Fællesskabet gennemførelsen af dets opgaver.

De afholder sig fra at træffe foranstaltninger, der er egnede til at bringe virkeliggørelsen af denne traktats målsætning i fare.”

Bestemmelsen betyder, at domstolene først og fremmest skal sikre, at EF-traktatens bestemmelser overholdes. Hvis danske bestemmelser eller dansk praksis er i strid dermed, skal disse danske bestemmelser eller denne danske praksis tilsidesættes. EF-traktaten har forrang.

Byretten har i det hele ignoreret EF-traktaten og set bort fra, at indstævntes løsning netop opdeler EU i adskilte markeder og områder i direkte strid med EUs grundprincipper.

Byrettens manglende iagttagelse af EU-retten afspejles også af den manglende respekt for (eller iagttagelse af) dommer Ole Højers undersøgelse og kendelse jf. faktum nr. 5, side 12. Byretten har ikke forholdt sig til EU-retten overhovedet.

22. Den Europæiske Menneskeretskonvention

Artikel 6 og 8 i Den Europæiske Menneskeretskonvention blev påberåbt allerede i svarskriftet i sag BS 50-7/2007, hvilket fremgår af citatet på side 4.

Konventionens artikel 8 jf. artikel 13 er påberåbt i forbindelse med min modpåstand 2 om erstatning for de tilbageholdte/beslaglagte film.

Den Europæiske Menneskeretskonvention er implementeret som dansk lov og kan påberåbes i sager som denne, men konventionen har tillige den særlige status, at domstolene *ex officio* skal påse, at konventionens bestemmelser overholdes.

Det er derfor påfaldende, at byretten ikke har forholdt sig til de nævnte bestemmelser i Den Europæiske Menneskeretskonvention.

23. Sammenfattende anbringender vedrørende hjemvisning

Bemærkninger vedrørende behandlingen af indstævntes påstande

Selvom byretten måske ikke er kompetent til autoritativt at afklare det henviste spørgsmål om ophavsretslovens fortolkning, skal byretten naturligvis iagttage det faktum, at jeg agerede efter Johan Schlüters eget fortolkningsbidrag til Kulturudvalget. I det lys er min adfærd korrekt.

For så vidt angår EU-rettens hovedformål om at oprette et område uden indre grænser, er det byrettens pligt at sikre opfyldelsen af dette formål - uanset en i øvrigt etableret praksis.

Til støtte for de principale påstande overfor indstævntes påstande 2 og 3 gøres gældende,

- at de faktiske omstændigheder, som mine anbringender støttes på, ikke er iagttaget af byretten, hvorfor disse anbringender naturligvis er meningsløse,
- at en realitetsbehandling omfatter en iagttagelse af de faktiske omstændigheder,
- at byretten er forpligtet til at respektere EU-rettens forrang, hvorfor byretten ikke har ret til at se bort fra den EU-retlige problematik, og
- at de to påstande derfor hjemvises til realitetsbehandling ved byretten.

Bemærkninger vedrørende påstanden om det bevissikrede materiale

Påstand 1 vedrører bevissikringen af mine regnskaber. Den blev afvist med henvisning til, at Laserdisken ApS ikke appellerede dommen af 5. marts 2008. Selskabet har vel haft en grund til at undlade at appellere, men det vedrører ikke min påstand. Hvad angår byrettens kendelse under forberedelsen, vedrører den tilrettelæggelsen af hovedforhandlingen. En sådan kendelse erstatter ikke en dom. Endelig har byretten talt forkert. 403 dage er mere end 4 uger.

Til støtte for appellantens principale påstand 1 gøres sammenfattende gældende,

- at Den Europæiske Menneskeretskonvention skal respekteres uden betingelser,
- at byretten har behandlet en forkert sag for så vidt angår påstandens første led,
- at en kendelse under sagens forberedelse om tilrettelæggelsen af domsforhandlingen er forskellig fra en dom for så vidt angår påstandens andet led,
- at byretten ikke har iagttaget, at der gik 403 dage fra bevissikringstidspunktet, til der blev anlagt justificationssag for så vidt angår påstandens tredje led, og
- at påstanden derfor hjemvises til behandling ved byretten.

Bemærkninger vedrørende påstanden om de beslaglagte film

Påstand 2 vedrører beslaglæggelsen af mine film. Byretten afviste at behandle påstanden med henvisning til en kendelse afsagt af landsretten i en sag mellem indstævnte og Laserdisken ApS vedrørende en aftale mellem de to parter. Den nedlagte påstand vedrører ikke dette selskab og heller ikke en aftale indgået med dette selskab. I øvrigt har ingen af dommerne kendskab til de faktiske omstændigheder vedrørende beslaglæggelsen. Byretten har behandlet en forkert sag.

Retten må undersøge, hvorfor mine film er opbevaret hos Retten i Aalborg i stedet for at være sendt retur til mine leverandører, sådan som jeg ønskede det allerede i 2005.

Til støtte for appellantens principale påstand 2 gøres sammenfattende gældende,

- at Den Europæiske Menneskeretskonvention skal respekteres uden betingelser,
- at byretten har behandlet en forkert sag, og
- at påstanden derfor hjemvises til behandling ved byretten.

24. Den simple og rigtige løsning

Indstævnte har fordel af en restriktiv fortolkning af ophavsretsloven, og for at opnå dette uden en egentlig retlig undersøgelse konstruerede indstævnte en sag ved fogedretten. Den eneste fejl i planen var, at Niels Bo Jørgensen ikke kontrollerede, om den ansvarlige jf. prøvekøbet var samme juridiske part, som han havde korresponderet med i 2003.

Det gør imidlertid den rigtige løsning så simpel, at jeg har svært ved at forstå, hvorfor retten laver så mange krumspring for at undgå den. Sagen bør retteligt afgøres således:

Kære sagsøger:

Naturligvis ønsker I en restriktiv fortolkning af ophavsretsloven, men fogedretten er ikke det rette forum til at opnå dette. Når I tilmed angriber en konkurrent uden varsel, må I som minimum sikre, at I angriber den rigtige. Det har I ikke gjort, og derfor har retten ikke andet valg end at ophæve bevissikringen. Da erstatningskravet ikke støttes på anden dokumentation end det bevissikrede materiale, frifindes sagsøgte. Striden om den rette fortolkning af ophavsretsloven må løses på anden måde.

Løsningen forhindrer naturligvis ikke indstævnte i at anlægge en almindelig erstatningssag, hvis de finder grundlag for det, men det rigtige i denne sag vil være at hjemvise sagen og give byretten en chance til.

Med venlig hilsen

Hans Kristian Pedersen